

El clip viatger

Quin silenci se sent avui. Ha estat un dia mogut. Vinc del *magatzem* de la botiga amb la resta de material de la comanda: cartulines de colors, pinzells, gomes d'esborrar, pintures, i dos cavallets. Ens portat amb aquest matí a la recepció de la Fundació Catalònia. Al migdia m'han deixat ordenat en aquest calaix i tot el dia he sentit gent per aquí fora. No els veig però me'ls imagino, les seves cares, semblen contents de venir a aquesta aula. Uns sembla que dibuixen, altres pinten i hi fins i tot hi ha un noi que parla de que està fent unes maquetes amb cartró... El monitor, li diuen Manel, està content amb ells. Només arribar ja li han dit que avui estava guapo, que l'estimaven i que era el millor. Durant la classe hi ha música i es respira tranquil·litat. S'ha acomiadat fins la setmana que ve, avui celebren l'aniversari de la Laura i a la Llar hi ha berenar especial amb pastís de pastanaga inclòs.

Ja he sortit del calaix! Aquest matí m'han fet servir per adjuntar un informe a un dibuix que ha fet el Joan per donar-li als seus pares. Han vingut a visitar-lo a la Fundació i han fet un passeig pel jardí. Han parlat de cinema, de pelis i dels viatges que pensen fer a l'estiu. Ell vol anar a Cadaqués, pel seu aniversari, el 10 d'agost, perquè l'any passat quasi no el van poder celebrar. -Hi haurà festa grossa, diu la mare! Ara estic a casa seva. La carta l'han llegit quan han arribat, estan els pares sols i semblen molt contents. El Joan s'està portant-se molt bé i està ajudant als seus companys...

La mare del Joan em porta a la seva bossa junt amb el dibuix, el vol ensenyar a la feina. M'ho passo bé: anem tocant-nos amb un pintallavis vermell, unes ulleres de sol i una ploma que deu ser de categoria perquè l'estoig és molt gran... He anat a treballar amb ella. Estic en un penjador i ho sento tot molt bé. Deu ser una executiva important perquè tothom li fa cas, i d'alguna empresa de publicitat perquè sento paraules noves per mi com spot, storytelling, audiències, perfils digitals... Té trucades, escriu molt ràpid amb l'ordinador, fa un cafè... A última hora del matí ha tingut una reunió i ha acabat dient: -Recordeu el que deia Steve Jobs? "Muchas veces la gente no sabe lo que quiere hasta que se lo enseñan". I aquesta és la nostra feina: ensenyar-los bé el nostre producte.

Ara sóc al mercat! Aquí sí que hi ha rebombori! I quina olor de peix! A moltes persones no ens hi agrada, però a mi m'agrada molt. Estic a Peixos Nuri, en una caixeta juntament amb la llista de la compra. La Feli li porta cada setmana a la Nuri, la peixatera, una llista que li fa la seva veïna Paula, que és molt gran. Porto 3 dies aquí. Sí que es lleven d'hora aquests peixaters...

Quan encara és de nit, ja venen a preparar el cova, posen el gel, ordenen els peixets... La Nuri pela, talla i despatxa el peix, però sobretot i fa de psicòloga: escolta els clients i les clientes. Que si el meu fill s'ha separat, que ja hem llogat el pis a aquella parella tant maca, que les anàlisis del Pere al final han resultat equilibrats...

Sabeu què? Estic a casa de la Paula. Li han portat la compra a casa, és un nou servei dels mercats que està tenint molta acceptació. És una estança silenciosa. De tant en tant parla amb el seu marit, que va morir fa molts anys! Agafa el seu "retrato" i se l'acosta al cor m'entres li explica coses. Al matí l'ha trucat el seu fill i la tarda les dues filles. Diumenge la vindran a buscar per anar a Sagaró a fer una paella al seu restaurant preferit. Volen celebrar que el confinament quasi ja ha acabat. Ella ja està vacunada i això la fa estar contenta. Ara parla amb la veïna de finestra a finestra, i diu que ha aprofitat tot el temps que ha esta a casa per fer dues "colches" de ganxet per quan es casin les seves netes. També ha fet un curs d'internet que li ha ensenyat com classificar totes les fotos que té a l'ordinador. Li van oferir des del Casa d'Avisl, que continua tancat però fan activitats on line. Se la veu una dona molt dinàmica, quants anys deu tenir?

I de casa seva al terra d'un cotxe. No sé bé de qui és... deu ser d'algú que li va venir a buscar uns papers per dur-los al banc. Tenen nens petits, perquè veig restes de galetes, el paper d'una xocolatina i un pett suïss i de reüll veig dues cadiretes de nen. Li passa a molta gent això de no tenir el cotxe net i polit... Diuen a la ràdio que la cosa del COVID va millorant, però que no ens refiem... I em fa ràbia perquè no he pogut fer la meva feina, la meva única feina! M'he separat del paper i he caigut al terra. Quin futur m'espera?

Bbreafdjoajojajfoj! Just en aquest moment tinc una mica de claustrofòbia. Han portat el cotxe a la benzina per aspirar-lo i aquell tub llarg i fosc m'ha engolit just posar la moneda. Sort que no tinc cap al·lèrgia perquè hi ha pols i moltes coses petites aquí dintre, suposo que d'altres cotxes... Estem a les fosques i ben apretadets.

Estan buidant les escombraries, *-Cap a la deixalleria*, ha dit un xicot. Un cop allà he tingut una sensació que no havia experimentat mai! Ens han deixat sobra d'una cinta transportadora i uns imants que penjaven d'una planxa m'han enganxat i separat de la resta de la brossa, juntament amb un ferro de cortina i un bolígraf metàl·lic. He sentit entre mareig i gustet. I ara què serà del meu futur? Sento calor... Que no em fonguin, no m'ho mereixo... Però he tingut sort: el noi que porta la màquina li he degut caure bé perquè m'ha agafat i m'ha entrellaçat amb altres clips més de diferents mides i ha fet una pulsera... *-A la Xènia li agradarà! -Pare, què m'has portat avui de la*

feina? -Mira filla, una pulsera molt especial, feta amb clips escullits especialment per tu!

He anat amb la Xènia a l'escola. Em porta tant orgullosa al seu canell! A l'hora del pati em gronxo i baixo pel tobogan mil vegades, Quina energia té aquesta criatura! També anem a l'hort: avui toca plantar llavors de primavera i regar-les. La professora va explicant com cavar la terra i posar les llavors. Si ho han fet bé, abans d'acabar el curs ja podran collir, tomàquets, enciams i carbassons. Però...uyuyy que m'estic desenganxant dels meus clips companys de polsera. Caic a terra! Exactament al sorral. Porto un bona estona aquí, si tingués cames, però el meu cos és bastant encarcerat. Quan els nens i nenes marxen venen uns nois que deuen ser els jardiners perquè sento com tallen els arbustos i reguen i... netegen el sorral amb el rasclat, em veuen i em treuen.

I torna a començar! On aniré als propers dies? Aniré potser al Camp del Barça ara que ja hi ha nova directiva? O al despatx d'algun polític important? O al dormitori d'un noi per aguantar les fotos de la seva primera novieta? O descansaré en un prat sense sembrat?... La veritat és que no em preocupa, al final sempre m'ho passo bé, conec gent nova i situacions ben diferents que qualsevol altra cosa no es pot ni imaginar.

El que no sé, és per què em diuen clip viatger?